

Země či kdosi pod či nad námi zařídil to tak, že jeden má talent na jedno a druhý na čtvrté a pak pár výjimek skoro na všechno, ale to už je jiný příběh. Mezi těmi talentovanými jsou i mnozí, jež mají talent na hudbu. Někteří z nich jen tiše s vůní hnijících jablek v šupletí si básní a jiní nesou svůj talent v svět více či méně fyzicky. Méně skrze komponenty zachycující a

poskládané, různé ty nosiče a playbacky v týv a více zejména prostřednictvím koncertů. Pomineme-li různorodost názorů na výbornou hudbu, je nabíledni, že často v kvalitě převažuje nebo je vyvýšen jen jeden z těchto projevů. Jednou ze skupin, kde koncertní výkon svou vtahovačností značně převažuje nad uhranutím soundem desky je i skupina **Jarret**.

Nechci vůbec říci, ani naznačovat, že by kvalita studiových nahrávek Jarretu byla nějak průměrná či dokonce nízká, naopak. Přesto však jsou jejich koncertní výstupy natolik sugestivní a živé v pravém smyslu toho slova, že doposavad dávám raději přednost koncertům. O to více jsem potěšen, že méně jak po pěti letech vydali desku novou, jež je právě záznamem jejich koncertu, a to ještě z jejich domovské scény Malého divadla v Liberci. Ještě o něco více než potěšen jsem pak zvědav, zda se jim vtahující náladu koncertu podařilo skrze komponenty nosící vtěsnat i do našich domovů. Odpověď na mé očekávání není tak jednoznačná a žel ani naděje do tohoto smíšeného svazku vkládaná se plně neuskutečňuje. Stejně jako interpreti jsem za, aby měl koncert určitou gradaci, což deska **Jarret sobě** splňuje, avšak vzhledem k tomu, že otvírákem se jim stal takřka světový hit od Suzanne Vega, je otázkou, jestli se domnívali, že udrží takhle vysokou a stoupající laťku po celý koncert, nebo jestli dopředu věděli, že vtahovačně

When Heroes go down

zdaleka nezapůsobí. Unyle a nepatřičně pak působí i následující

Čarování

a zejména pak jinak výborná skladba

Slavnosti ticha

. Přes písňově kvalitní začátek tak samotný koncert zdá se začíná až

Znamením blíženců

. Zcela do konečně se rozjíždějícího vlaku naskakujete výbornou cover verzí písně izraelské popové zpěvačky Noa

I don't know

. Nasazenou laťku udržuje i na desce Unikat nepovedený

Zakopaný pes

, jenž jinak zaranžován se slušivou elektronikou i dechovými nástroji pozdvihuje koncertní energii. Následující sekvence tří pomalých písní nijak neubírá na koncertní gradaci a štafetový kolík zrychlujícího se tempa předává výsostně, plně Vašákova

Nebudeme, budeme

Jarret pulsující

Napsal uživatel Karel Vodňanský
Úterý, 10 Březen 2009 04:00

, jež je vůbec jednou z nejlepších interpretací celého koncertu. Výborné koncertní tempo a nasazení potom udržuje všech pět následujících písní. Ať již energická

Sto kroků samoty

, klidné melancholické

Klíčení

či jinak ne zrovna textově vydaření

Šumaři

s obr třešní na dortu v podobě Havlíkova

Blues pro první řadu

. Energicky koncertně byl oproti violoncello versi na albu Vztahem zapni zachován i zvnitřnělý výstup Hanky Skřivánkové v písni

Spustil se

. Snad zamýšlený drobný odpočinek před závěrečným finále v podobě cover verze písně

Strong Enough

od americké zpěvačky Sheryl Crow a zejména Vašákův

Don Quijote

jsou spíše rušivými. Obecně je samozřejmě přínosem, že jinak těžko vydavatelné úpravy a interpretace písní zahraničních zpěváků a skupin mohou být tímto způsobem i oficiální cestou zaznamenány, ale vůbec si nejsem jist, zda desce prospělo, aby tam byla většina jimi převzatých písní. Ač se snažím jinak

Opovrhovu

spíše unikát, Jarret sobě a nám dokázal, co za kouzla dokáže nová výborná aranžmá a koncertní interpretace s postarší nevýraznou písní. Jako na talíři výborně prostřeno pro výsostné finále

Venku zuřícího

jara

(a to živý záznam pořizovali skoro na podzim!).

Album Jarret sobě s sebou přináší možnost být vtáhnut do jejich spontánní koncertní atmosféry, na koncert samý. Na desce jsou místa vtahující, jsou tam místa překvapivých aranžmá, ale jsou i místa, která nevtažují vůbec, a jež tak nejenom přerušují koncertní spolubytí, ale kazí tak i kladné vyznění celého koncertu/desky. Ač záznam koncertu není lepším a nemůže nahradit či vylepšit náladu koncertu samotného, snad až na to, že při poslechu nejste rušeni na koncertech jakoby nepřítomně působícím Michalem Třešňákem, je rozhodně velmi dobrým přiblížením atmosféry koncertů Jarretu. "Děkuju hezky."

Jarret - *Jarret sobě*. Indies Scope 2008.